

Publicitat
23/2/82

OBITUARI

MIQUEL LLOBET HA MORT

Ahí va morir a Barcelona el que fou famós concertista de guitarra Miquel Llobet. Ja feia dies que estava malalt. Quan semblava, però, que la malaltia que patia es començava a decantar en un sentit favorable i, per tant, que l'eminent artista es trobaria ben aviat fora de perill, es produïren complicacions que esgotaren la resistència del malalt. I ahí va finir.

Miquel Llobet va començar els seus estudis de guitarra a Barcelona, sota el guiatge del guitarrista Alegre. Després fou deixeble del famós Ramon Tàrraga.

Era molt jove encara que aconseguí remarcar-se com a destacat especialista d'aquest instrument tan delicat de tocar com és la guitarra. I ben aviat i era a París, on va viure durant molts anys.

En el transcurs de la seva vida artística, que fou una cadena d'èxits, efectuà tournés pels principals centres musicals de tot el món. I arreu fou admirat i conceptuat com un dels concertistes més eminents.

Ultra un concertista de primera categoria, Miquel Llobet era un excel·lent músic. Tant és així que deixa escrites moltes composicions inspiradíssimes.

Descansi en pau l'il·lustre artista que tan i tant va enaltir, amb el seu art, el nom de Catalunya, i rebí la seva família el condol sincer de LA PUBLICITAT.

L'Associació de Música Da Camera prepara per al curs 1935-36 un mínim de

27 concerts

12 concerts al Palau de la Música Catalana.
12 concerts al Casal del Metge, reservats als components de la secció "Audicions Intimes"
3 concerts complementaris.

En la gran sèrie de 12 concerts al Palau de la Música Catalana, hi haurà un predomini de

Concerts d'Orquestra

i a més hi pendran part solistes de categoria mundial, entre els quals

Lotte Lehmann

considerada la més gran de les soprans dramàtiques actuals, genial intèrpret del "lied", el triomf de la qual en els festivals de Salzburg d'aquesta primavera, interpretant "Fidelio" de Beethoven, sota la direcció de Bruno Walter, ha constituït la més brillant consagració d'aquesta preeminent artista.

Marian Anderson

l'emocionant cantatriu negra que en el curs darrer va ésser aclamada en un dels concerts de "Música Da Camera" com pocs artistes ho hagin estat. Toscanini, el gran director, que acaba de sentir aquesta cantatriu, ha dit: "Veus com aquesta, no n'apareix una sino cada cent anys".

Fritz Kreisler

el màgic del violí, artista gran entre els més grans, avui en plena maduresa del seu art prodigiós, més semblant a un miracle que a una creació humana.

Arthur de Greef

el gran pianista aclamat en el nostre darrer curs, veritable artista del piano, glòria de l'escola belga, un dels pianistes més complets per la riquesa interpretativa i per la tècnica insuperable, les execucions del qual constitueixen sempre un regal per a l'esperit.

Pierre Fournier

el violoncel·lista que, presentat pel mestre Pau Casals en un dels concerts de la seva orquestra, es féu aplaudir com un dels millors concertistes del seu instrument.

Demaneu l'opuscle il·lustrat, amb informació completa del curs, a les oficines, Via Laietana, 46, 5è, 3a.

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA

No podem donar encara una llista completa dels artistes que pendran part en els nostres concerts al Palau de la Música Catalana, puix que alguns estan pendants de gestió, però donarem un avenç dels que ja a hores d'ara són segurs.

MESTRES DIRECTORS

Pau Casals
Enric F. Arbós
Eduard Toldrà
Josep Sabater
Joan Balcells

PIANISTES

Arthur de Greef
Isabelle Martí-Colin
Leopold Querol
Leon Roseneck
Kosti Vehanen
Maurice Amour
Ricard Vives
Alexandre Vilalta

VIOLINISTES

Fritz Kreisler
Anton Brossa

VIOLONCEL·LISTES

Pierre Fournier

CANTATRIUS

Lotte Lehmann
Marian Anderson

ORQUESTRA PAU CASALS

ORQUESTRA CLÀSSICA

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE MADRID

ORFEÓ GRACIENC

Prepara també aquesta Associació un magne concert simfònic amb solistes i eminents directors, amb motiu del festival de la

SOCIETAT INTERNACIONAL DE MÚSICA CONTEMPORANIA

i del

CONGRÉS DE MUSICOLOGIA

Totes aquestes sessions són reservades
exclusivament als socis de la

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA

Via Laietana, 46, 5è, 3a - Telèfon 17798
Oficines, de 8 a 9 del vespre

Miguel Llobet

El arte musical español ha sufrido una pérdida irreparable. Miguel Llobet, el guitarrista insigne, maestro de maestros, verdadera gloria nacional, ha dejado de existir.

Unos cuantos meses han bastado para que una dolencia minara y agotara las fuerzas del artista insigne, hasta apagar una existencia malograda para el arte, en una edad en que la plenitud de la experiencia, unida al absoluto dominio de la técnica, permitía esperar aún exquisitos y sazonados frutos.

Miguel Llobet había nacido en Barcelona el 18 de octubre de 1875, y aquí, en nuestra Escuela Municipal, realizó sus estudios musicales, poniéndose luego, para el cultivo de la guitarra, bajo la dirección de Magín Alegre y Francisco Tárrega.

Era todavía niño cuando llamó la atención por sus dotes de virtuosismo y musicalidad, y con las numerosas audiciones que dió en Barcelona alcanzó prontamente un sólido prestigio.

Después de haber actuado con éxito clamoroso en diversas ciudades españolas, se trasladó a París en 1904, fijando allí su residencia.

En la capital francesa adquirió nueva fama como concertista y como profesor de guitarra, imponiendo fácilmente su arte en centros como la «Schola Cantorum» y la Sociedad Nacional de Música.

Luego realizó una larga gira artística por la Argentina y Chile, y en 1913 y 1914 dió varios conciertos en Munich.

Al estallar la guerra europea, Llobet regresó a Barcelona, actuando triunfalmente en el «Palau de la Música Catalana».

Los triunfos de Miguel Llobet se reprodujeron más tarde en los Estados Unidos, República Argentina, Alemania, Austria y otros países, donde el digno sucesor de Sor y Tárrega dejó admiraciones sin cuento.

Finalmente volvió a su país natal, y si bien, a pesar de los constantes ruegos que se le hacían, rara vez se dejó oír en público, su arte, todo sensibilidad y expresión, perdura en los numerosos alumnos que recibieron sus enseñanzas, y muchos de los cuales son figuras primerísimas de la guitarra.

Llobet había armonizado varias canciones populares catalanas, como «El testament d'Amèlia», «L'hereu Riera», «La filadora» y «El mesme», y había también transcrito para la guitarra algunas obras pianísticas, entre ellas «Danzas», números 5, 7 y 10, de Granados, y «Torre Bermeja», «Córdoba» y otras de Albéniz.

Miguel Llobet falleció ayer, a las diez de la mañana, causando su muerte general dolor. El entierro se efectuará esta tarde, a las dos y media.

Descanse en paz el gran guitarrista, que tan alto puso en todas partes el prestigio del arte español, y reciba su apenada familia el testimonio de nuestro sincero y profundo pesar.

Vanguardia
23/2/38

L'Associació de Música Da Camera prepara per al curs 1935-36 un mínim de

27 concerts

12 concerts al Palau de la Música Catalana.
12 concerts al Casal del Metge, reservats als components de la secció "Audicions Intimes"
3 concerts complementaris.

En la gran sèrie de 12 concerts al Palau de la Música Catalana, hi haurà un predomini de

Concerts d'Orquestra

i a més hi pendran part solistes de categoria mundial, entre els quals

Lotte Lehmann

considerada la més gran de les soprans dramàtiques actuals, genial intèrpret del "lied", el triomf de la qual en els festivals de Salzburg d'aquesta primavera, interpretant "Fidelio" de Beethoven, sota la direcció de Bruno Walter, ha constituït la més brillant consagració d'aquesta preeminent artista.

Marian Anderson

l'emocionant cantatriu negra que en el curs darrer va ésser aclamada en un dels concerts de "Música Da Camera" com pocs artistes ho hagin estat. Toscanini, el gran director, que acaba de sentir aquesta cantatriu, ha dit: "Veus com aquesta, no n'apareix una sino cada cent anys".

Fritz Kreisler

el màgic del violí, artista gran entre els més grans, avui en plena maduresa del seu art prodigiós, més semblant a un miracle que a una creació humana.

Arthur de Greef

el gran pianista aclamat en el nostre darrer curs, veritable artista del piano, glòria de l'escola belga, un dels pianistes més complets per la riquesa interpretativa i per la tècnica insuperable, les execucions del qual constitueixen sempre un regal per a l'esperit.

Pierre Fournier

el violoncel·lista que, presentat pel mestre Pau Casals en un dels concerts de la seva orquestra, es féu aplaudir com un dels millors concertistes del seu instrument.

Demaneu l'opuscle il·lustrat, amb informació completa del curs, a les oficines, Via Laietana, 46, 5è, 3a.

No podem donar encara una llista completa dels artistes que pendran part en els nostres concerts al Palau de la Música Catalana, puix que alguns estan pendents de gestió, però donarem un avenç dels que ja a hores d'ara són segurs.

MESTRES DIRECTORS

Pau Casals
Enric F. Arbós
Eduard Toldrà
Josep Sabater
Joan Balcells

PIANISTES

Arthur de Greef
Isabelle Martí-Colin
Leopold Querol
Leon Roseneck
Kosti Vehanen
Maurice Amour
Ricard Vives
Alexandre Vilalta

VIOLINISTES

Fritz Kreisler
Anton Brossa

VIOLONCEL·LISTES

Pierre Fournier

CANTATRIUS

Lotte Lehmann
Marian Anderson

ORQUESTRA PAU CASALS

ORQUESTRA CLÀSSICA

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE MADRID

ORFEÓ GRACIENC

Prepara també aquesta Associació un magne concert simfònic amb solistes i eminents directors, amb motiu del festival de la

SOCIETAT INTERNACIONAL DE MÚSICA CONTEMPORANIA

i del

CONGRÉS DE MUSICOLOGIA

Totes aquestes sessions són reservades exclusivament als socis de la

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA

Via Laietana, 46, 5è, 3a - Telèfon 17798
Oficines, de 8 a 9 del vespre

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA

Ha mort l'e- minent gui- tarrista Mi- quel Llobet

Ultima Hora

23/2/38

Ahí va morir a la nostra ciutat l'eminent guitarrista Miquel Llobet. L'il·lustre mestre feia bastants dies que es trobava malalt de certa gravetat i, quan semblava que la malaltia anava a girar el seu curs en sentit de millora, complicacions inesperades han posat fi a la seva via en uns moments en què encara hom podia esperar del seu virtuosisme noves aportacions a l'art musical.

Reposi en pau el guitarrista eminent que ha estat una de les glòries de la nostra terra i la seva família, rebí el testimoni del nostre condol més sincer.

*

Miquel Llobet havia nascut a Barcelona el 18 d'octubre del 1875, i aquí, en la nostra Escola Municipal, realitzà els seus estudis musicals i es posà després, per al cultiu de la guitarra, sota la direcció de Mari Alegre i Francesc Tàrraga.

Era encara un infant quan cridà l'atenció pels seus dots de virtuosisme i musicalitat, i amb les nombroses audicions que donà a Barcelona assolí aviat un sòlid prestigi.

Després d'haver actuat amb clamorós èxit en diverses ciutats espanyoles, es traslladà a París el 1904, on fixà la seva residència.

A la capital francesa adquirí nova fama com a concertista i com a professor de guitarra, i imposà fàcilment el seu art en centres com la «Schola Cantorum» i la Societat Nacional de Música.

Després efectuà una llarga «tournee» artística per l'Argentina i Xile, i el 1913 i 1914 donà alguns concerts a Munic.

En esclatar la guerra europea, Llobet retornà a Barcelona i actuà triomfalment al Palau de la Música Catalana.

Els triomfs de Miquel Llobet es reproduïren més tard als Estats Units, República Argentina, Alemanya, Àustria i altres països, on el digne successor de Sor i de Tàrraga deixà innombrables admiradors.

Finalment tornà al seu país natal i si bé, malgrat els constants precis que se li feien, rara vegada es deixà sentir en públic el seu art, tot sensibilitat i expressió, perdura en els nombrosos alumnes que reboren les seves ensenyances i molts dels quals són figures primeríssimes de la guitarra.

Llobet havia harmonitzat diverses cançons populars catalanes, com «El testament d'Amelias», «L'heren Riera», «La filadora» i «El mestre» i havia transcrit també per a la guitarra algunes obres pianístiques, entre elles «Danzas», de Granados, i «Torre Bermeja», «Córdoba» i d'altres.

L'Associació de Música Da Camera prepara per al curs 1935-36 un mínim de

27 concerts

12 concerts al Palau de la Música Catalana.
12 concerts al Casal del Metge, reservats als components de la secció "Audicions Intimes"
3 concerts complementaris.

En la gran sèrie de 12 concerts al Palau de la Música Catalana, hi haurà un predomini de

Concerts d'Orquestra

i a més hi pendran part solistes de categoria mundial, entre els quals

Lotte Lehmann

considerada la més gran de les soprans dramàtiques actuals, genial intèrpret del "lied", el triomf de la qual en els festivals de Salzburg d'aquesta primavera, interpretant "Fidelio" de Beethoven, sota la direcció de Bruno Walter, ha constituït la més brillant consagració d'aquesta preeminent artista.

Marian Anderson

l'emocionant cantatriu negra que en el curs darrer va ésser aclamada en un dels concerts de "Música Da Camera" com pocs artistes ho hagin estat. Toscanini, el gran director, que acaba de sentir aquesta cantatriu, ha dit: "Veus com aquesta, no n'apareix una sino cada cent anys".

Fritz Kreisler

el màgic del violí, artista gran entre els més grans, avui en plena maturitat del seu art prodigiós, més semblant a un miracle que a una creació humana.

Arthur de Greef

el gran pianista aclamat en el nostre darrer curs, veritable artista del piano, glòria de l'escola belga, un dels pianistes més complerts per la riquesa interpretativa i per la tècnica insuperable, les execucions del qual constitueixen sempre un regal per a l'esperit.

Pierre Fournier

el violoncel·lista que, presentat pel mestre Pau Casals en un dels concerts de la seva arquesra, es féu aplaudir com un dels millors concertistes del seu instrument.

Demaneu l'opuscle il·lustrat, amb informació completa del curs, a les oficines, Via Laietana, 46, 5è, 3a.

No podem donar encara una llista completa dels artistes que pendran part en els nostres concerts al Palau de la Música Catalana, puix que alguns estan pendants de gestió, però donarem un avenç dels que ja a hores d'ara són segurs.

MESTRES DIRECTORS

Pau Casals
Enric F. Arbós
Eduard Toldrà
Josep Sabater
Joan Balcells

PIANISTES

Arthur de Greef
Isabelle Martí-Colin
Leopold Querol
Leon Roseneck
Kosti Vehanen
Maurice Amour
Ricard Vives
Alexandre Vilalta

VIOLINISTES

Fritz Kreisler
Anton Brossa

VIOLONCEL·LISTES

Pierre Fournier

CANTATRIUS

Lotte Lehmann
Marian Anderson

ORQUESTRA PAU CASALS

ORQUESTRA CLÀSSICA

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE MADRID

ORFEÓ GRACIENC

Prepara també aquesta Associació un magne concert simfònic amb solistes i eminents directors, amb motiu del festival de la

SOCIETAT INTERNACIONAL DE MÚSICA CONTEMPORANIA

i del

CONGRÉS DE MUSICOLOGIA

Totes aquestes sessions són reservades exclusivament als socis de la

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA

Via Laietana, 46, 5è, 3a - Telèfon 17798
Oficines, de 8 a 9 del vespre

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA

Xavier Gols

Amb la mort del conegut i prestigiós pianista i compositor tarragoní Xavier Gols, ha perdut la jove música catalana una de les seves figures de més relleu en l'actual moment. L'haver ocorregut aquest traspàs en plena joventut de l'artista, quan només comptava trenta-cinc anys, fa encara més dolorosa la pèrdua. Actualment Xavier Gols s'havia consagrat amb preferència a la composició i produïa amb més entusiasme que mai. Fets pocs mesos que ens havia donat la seva primera obra orquestral, i sabem que treballava en noves composicions. En les darreres que ens havia fet conèixer hom podia constatar prou que l'artista havia superat el terme del seu procés de formació i havia depurat a bastament el seu estil per poder expressar-se ja ben lliurement amb llenguatge propi, ben personal i original. Ha estat, doncs, en els inicis d'una esplèndida maduresa, quan les belles i substancioses composicions que la inauguraven ens apareixien com eloqüent penyora de futures collites riquíssimes, que la mort ha vingut a interrompre una producció que havia d'ésser — n'estem segurs — gloriosa.

Com amics fraternals que érem de Xavier Gols i com a artistes gelosos del nostre patrimoni, no ens podem aconsolar d'haver-lo perdut. Ens deixa, és cert, una producció important, que resta en lloc d'honor dins el nostre repertori contemporani, i a través de la qual el seu esperit ens serà sempre present; però tot admirant

aquestes obres pensarem sempre amb tristesa que no haurà pogut escriure, per haver-se'n anat massa prematurament; en el que hauria estat aquesta vida de compositor, sense el cop brutal que l'ha segada amb tanta crueltat en el moment que arribava a la més bella plenitud.

Xavier Gols nasqué a Tarragona el 3 de novembre del 1902. La seva vocació per la música es decidí ben aviat, al costat del seu pare, el mestre Josep Gols. L'estudi del violí i, preferentment, del piano, absorbiren durant els primers anys de formació l'atenció del jove músic. L'interès per la composició es desvetllà més tard.

Completada la seva preparació pianística, Xavier Gols començà a actuar professionalment a Tarragona; però aquesta feina quotidiana, al cinema, al teatre, etc., ingrata i embrutidora, de vegades, si hom no serva ben viu el foc de la passió per l'art, fou per a ell més aviat un estímul que l'esperona eficaçment i el féu treballar amb la il·lusió d'alliberar-se algun dia de les obligacions poc adients al seu esperit i a les seves facultats; per tal de dedicar-se de ple a la tasca de perfeccionament de la tècnica i del repertori de concertista. La tenacitat amb què acomplia el propòsit el feia avançar ràpidament i li proporcionava èxits ben evidents. Havent obtingut l'any 1927 la Beca "Pau Casals", de la Diputació de Tarragona, es traslladà a Barcelona, on prosseguí els seus estudis durant alguns anys. Fou també en aquesta època, pels anys 1928 i 1929, que Xavier Gols exercí, amb encert i aguda intel·ligència, el càrrec de crític musical al diari "La Nau".

En possessió ja d'un joc perfecte, d'una tècnica segura i acuradament afinada, el jove pianista inaugurà la seva actuació pública amb un concert a Tarragona l'any 1929, al qual seguíren d'altres a diferents poblacions catalanes i a la mateixa ciutat esmentada. L'èxit d'aquesta primera etapa augurava prou una carrera brillant i pròdiga en bells resultats; però feia ja alguns anys que la vocació de compositor havia apuntat, i precisant-se cada dia amb més imperiosa força, acabà per absorbir la major part de l'activitat de l'artista. Fixat novament a Tarragona, l'exercici del professorat i la direcció de l'Orfeó Tarragoní, on substituï el seu pare l'any 1930, l'ocuparen continuament; també hagué de reprendre antigues activitats menys plaents per a ell, però sabé fer el sacrifici amb digna senzillesa, puix que podia així lliurar-se a la seva més forta passió d'escriure música. Així començà un període de producció, regular i seguida, al qual devem, entre altres obres importants, el "Poema de Divendres Sant", per a veus mixtes, premiat a Girona l'any 1930; una altra obra coral titulada "La filla del rei de França"; diverses cançons; el "Quintet", en "re menor", per a piano; dos violins, viola i violoncell, que obtingué premi en el concurs de la Generalitat de l'any 1936; la Suite per a piano "De les terres altes", i els "Tres preludis rurals", per a orquestra de corda i piano, obra pòstuma del malaguanyat compositor. Abans d'aquestes obres havia escrit ja nombroses cançons, amb acompanyament de piano; obres diverses per a piano sol — Impromptu, Preludi, Serenata, Sardana (a 4 mans), i la "Suite" publicada a París, Edició Maurice Sénard — "Dues miniatures", per a violí i piano; dues obres corals: "A una illa" i "Glossa", i algunes cançons escolars i harmonitzacions de cançons populars catalanes.

La música de Xavier Gols representa dins la nostra producció contemporània un matis ben particular i originalíssim. El seu estil porta una

Publicitat

div. 27/2/38

Gols - Wehrle

XAVIER GOLS

(Ve de la primera pàgina)

empremta personal vigorosa i inconfusible, que es precisa ja en les primeres obres. Potser en alguns aspectes s'emparenta directament amb l'impressionisme francès més avançat; també en diverses composicions apareixen l'amplitud de les frases cantants i les efusions apassionades cares als mestres romàntics; però tot té un aire de novetat i un especial accent que tot seguit s'imposen. L'especulació harmònica més subtil i refinada és un dels trets característics d'aquest estil, i també, sobretot durant la primera època, una certa complaença sensual en les sonoritats grasses i compactes, que hom diria que malden per trencar els límits usuals de l'escriptura pianística, dins els quals difícilment poden contenir-se. A mesura que augmenta la producció, però, hom pot observar com s'afinen i s'estilitzen totes les fórmules, com l'accent personal va precisant-se i afirmant-se cada vegada més, ensems que hom veu també precisar-se un altre element, que en les darreres obres pren una gran preponderància i les segella amb profunda marca. El compositor havia sentit sempre un viu interès per la nostra cançoneria popular, en la qual el seu esperit refinat endevinava prou que podria trobar inestimables tresors. Una bella ocasió se li presentà de posar-se íntimament en contacte amb l'art del poble, i l'aprofità amb entusiasme: l'Obra del "Cançoner Popular de Catalunya" li confià una missió de recollida de cançons, i lliurat a aquesta tasca recorregué el Priorat i altres comarques tarragonines. No sabríem fins a quin punt les suggestions derivades d'aquest contacte, prodig en emocions, actuaren en la consciència del compositor; però és el cert que el caràcter netament català apareix ja sempre persistentment en la seva música. I no posaríem com exemple, és clar, el fet d'usar temes populars, com ocorre en les Variacions, tercer temps del "Quintet" "en re", sinó que ens referim a quelcom més profund, de força més abast des del punt de vista de la creació: a quelcom imponderable que es manifesta com els trets vivents d'una fesomia, i que podríem definir com el resultat de l'assimilació i l'elaboració dins l'esperit del compositor de tot el conjunt d'aquelles tonades de cançons i danses populars que ell escoltava embadalit de llavis dels vells que encara les conservaven fresques a la memòria.

Hi ha encara un altre aspecte ben interessant en l'estil de Gols: l'evolució que hom pot constatar-hi. Evolució molt lenta, gairebé imperceptible d'obra a obra, però tanmateix existent. En les darreres produccions l'escriptura apareix ja molt alluegada, si hom les compara amb composicions de la primera època, que es caracteritzen precisament per l'exuberància de l'expressió. Les fórmules es van reduint als termes precisos i tendeixen a una condensació essencial. Potser això era l'anunci d'un canvi important. Potser la concepció eminentment "vertical" que fins ara havia dominat, anava a ésser substituïda per una altra de noves perspectives; i així semblava anunciar-ho també el propòsit que el compositor tenia d'escriure un "Trio" per a violí, viola i violoncel. Aquestes conjectures, però, restaran malauradament sempre més sense confirmació, sense resposta les preguntes que ens fem, mentre rellegim les composicions del nostre amic caríssim.

Aturem-nos amb emoció davant la seva darrera obra, els "Tres Preludis rurals", per a orquestra, l'eclosió de la qual ens enorgul·lirem sempre d'haver provocat amb reiterades instàncies.

De les obres de Xavier Gols només una petita part estan editades. Les que resten en manuscrits, difícilment poden ésser així propagades, i l'autor mereix prou aquest homenatge, que és un deure, i a Catalunya no li sobren pas els valors d'aquesta categoria per a negligir-los. La nostra proposició d'editar immediatament, almenys les més importants d'aquestes composicions manuscrites, ¿no trobarà ressò on podrien fàcilment fer-la viable?

Baltasar SAMPER

L'Associació de Música Da Camera prepara per al curs 1935-36 un mínim de

27 concerts

12 concerts al Palau de la Música Catalana.
12 concerts al Casal del Metge, reservats als components de la secció "Audicions Intimes"
3 concerts complementaris.

En la gran sèrie de 12 concerts al Palau de la Música Catalana, hi haurà un predomini de

Concerts d'Orquestra

i a més hi pendran part solistes de categoria mundial, entre els quals

Lotte Lehmann

considerada la més gran de les soprans dramàtiques actuals, genial intèrpret del "lied", el triomf de la qual en els festivals de Salzburg d'aquesta primavera, interpretant "Fidelio" de Beethoven, sota la direcció de Bruno Walter, ha constituït la més brillant consagració d'aquesta preeminent artista.

Marian Anderson

l'emocionant cantatriu negra que en el curs darrer va ésser aclamada en un dels concerts de "Música Da Camera" com pocs artistes ho hagin estat. Toscanini, el gran director, que acaba de sentir aquesta cantatriu, ha dit: "Veus com aquesta, no n'apareix una sino cada cent anys".

Fritz Kreisler

el màgic del violí, artista gran entre els més grans, avui en plena maduresa del seu art prodigiós, més semblant a un miracle que a una creació humana.

Arthur de Greef

el gran pianista aclamat en el nostre darrer curs, veritable artista del piano, glòria de l'escola belga, un dels pianistes més complerts per la riquesa interpretativa i per la tècnica insuperable, les execucions del qual constitueixen sempre un regal per a l'esperit.

Pierre Fournier

el violoncel·lista que, presentat pel mestre Pau Casals en un dels concerts de la seva orquestra, es féu aplaudir com un dels millors concertistes del seu instrument.

Demaneu l'opuscle il·lustrat, amb informació completa del curs, a les oficines, Via Laietana, 46, 5è, 3a.

No podem donar encara una llista completa dels artistes que pendran part en els nostres concerts al Palau de la Música Catalana, puix que alguns estan pendants de gestió, però donarem un avenç dels que ja a hores d'ara són segurs.

MESTRES DIRECTORS

Pau Casals
Enric F. Arbós
Eduard Toldrà
Josep Sabater
Joan Balcells

PIANISTES

Arthur de Greef
Isabelle Martí-Colin
Leopold Querol
Leon Roseneck
Kosti Vehanen
Maurice Amour
Ricard Vives
Alexandre Vilalta

VIOLINISTES

Fritz Kreisler
Anton Brossa

VIOLONCEL·LISTES

Pierre Fournier

CANTATRIUS

Lotte Lehmann
Marian Anderson

ORQUESTRA PAU CASALS

ORQUESTRA CLÀSSICA

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE MADRID

ORFEO GRACIENC

Prepara també aquesta Associació un magne concert simfònic amb solistes i eminents directors, amb motiu del festival de la

SOCIETAT INTERNACIONAL DE MÚSICA CONTEMPORÀNIA

i del

CONGRÉS DE MUSICOLOGIA

Totes aquestes sessions són reservades
exclusivament als socis de la

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA

Via Laietana, 46, 5è, 3a - Telèfon 17798
Oficines, de 8 a 9 del vespre

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA

REDACCIÓ I ADMINIS-
TRACIÓ: Rembla Cana-
letes, 11, primer, segona
Telèfon 11565 - Barcelona

EL MATÍ

IMPREMTA:
Carreters de Ribes, lletres A
(Cantonada carrer Marina)
Telèfon 53953

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ: Barcelona 2'50 mensuals - Península 7'50 trimestres
Amèrica i Filipines 8'50 trimestres - Unió postal 25'—

Insistim

No hi ha qui no desitgi, qui no esperi allò que amb frase feta en diem «el retorn a la normalitat». No és ben precis el sentit que donem al mot normalitat; mes, tot i tenint ara un sentit un poc vague, com el de tants termes de la política, ja ens hi entenem, ja sabem bé que volem dir: volem dir tornar a un estat de coses, en el món polític, en què no haguéssim de témer el retorn immediat d'una nova dictadura, en què hi hagués un mínim de llibertat en l'exercici de la ciutadania, en què veiéssim les funcions de poder ben diferenciades, ben independents: una justícia, per exemple, no intervinguda pel poder executiu. Per fi, dient que desitgem el retorn a la normalitat volem dir veure'ns ben lluny de les anormalitats polítiques de l'última dictadura. I això, ¿qui no ho desitja, qui no ho espera?

Però la política sembla damnada a moure's sempre dins la vaguedat de termes i la confusió d'actuacions. Tothom desitja el retorn a la normalitat, i ben poca gent fa per tornar-hi. Encara no ens és es-tada oferta una ombra de llibertat ja n'hem vist abusar, com aquells infants que tenen una joguina i, per no saber jugar-hi, la malmeten, si no els la prenen. I a molts sembla ben bé que aquella llibertat els vingui tan gran, els sigui tan nova, que es fan dignes que de seguida els la prenguin.

Hem sospitat moltes vegades que la causa de la inferioritat política espanyola ve de no tenir prou serietat, prou bona fe. Un polític massa sovint és un irònic mesclat de cínic: un irresponsable. Així el veritable home de govern es desespera de veure com no pot fer la primera cosa que té el deure de fer: governar el país. Es troba amb una minoria seduída per demagogs i somoguda per una premissa incoherent, una minoria duta així a la protesta sistemàtica contra el govern; i amb una majoria apàtica, desentesa del país, que deixa fer amb indolència, i no té l'energia necessària per mantenir la dignitat civil.

Fa temps que preveïem la possibilitat i quasi la imminència dels tumults i temptatives últims. Ja fa temps que estem insistint contra aquest esperit de revolta inútil i desorientada. Volem llibertat? Doncs qui verament la desitgi i la vulgui mantenir, defensarà el principi d'autoritat. Es d'una ignorància, tanmateix excessiva, dels principis polítics, confondre el principi d'autoritat amb la tirania. Qui defensa el principi d'autoritat, posa límits a l'autoritat, fent impossible la tirania, la qual és l'autoritat sense norma, sense principis, sense límits... ¿Sabeu la tirania amb qui s'agermana bé, tan bé que sempre van plegades? Amb l'anarquia. Diem principi d'autoritat, per indicar que l'autoritat té uns límits, una norma. En canvi, no gosàrem parlar del principi de l'anarquia o de la tirania, perquè aquestes trenquen precisament les normes i els conceptes de govern, i van a fer el que volen, sense els límits imposats per un principi definit. I per això, quan la llibertat perd els límits, sembla que clami la tirania. I avui, aquests que abusen de la llibertat i, sense saber usar de la que els és donada, encara en voldrien més i més... aquests és com si demanessin a crits la tirania.

¿Volem veure l'economia del país més endegada, els estaments al seu lloc i poder esperar en un ordre polític que respongui a la diversitat natural de la Península? Volem poder tenir aquestes esperances? Doncs, primer, hem de saber comprendre els límits de la llibertat i de l'autoritat, tenir una mica de sentit de govern, de sentit polític constructiu.

I ara, si no deixem que el govern acompleixi la seva missió de governar, si veiem amb indiferència o tenim complicitat en les revoltes sense finalitat d'aquests dies, hem de saber que afavorim, no pas el «retorn a la normalitat», sinó el «retorn a la dictadura».

Música «da Camera»

Conversa amb un membre de la Junta
Directiva de l'Associació de Barcelona

Un dels més significats elements de la Directiva de l'Associació de Música da Camera, de Barcelona, ha tingut la benvolença de conversar una estona amb nosaltres. La seva modestia però, ens veda de fer públic el seu nom. Però els nostres lectors conspicius de l'Associació bé prou coneixeran tot seguit de qui es tracta i podran mesurar els altres, tot el valor de les seves manifestacions.

—¿Finalitat de les Associacions de Música als pobles?

—La finalitat és ben immediata. Crea un instrument permanent de difusió de bona música i fa que el major nombre de ciutats i viles de Catalunya puguin gaudir de bona música i això amb regularitat i obeint a un pla d'educació artística.

Ja saben que un dels més poderosos, si no el més eficaç mitjà de divulgació i expansió de la música són els concerts. I així, la vida musical d'una ciutat serà major o menor segons la quantitat de concerts que ordinàriament s'hi donin. Un gran nombre de concerts vol dir al seu darrera un públic important; també vol dir comprensió i possiblement entre aquest ambient musical, un escollit grup de professors i compositors.

A Catalunya això estava en un estat embrionari. Tret de Barcelona, els concerts que es donaven als pobles eren ben casuals, sense relació els uns amb els altres i fills d'una iniciativa particular. Des que existeixen les «Associacions de Música», les audicions que s'han fet són importantíssimes. Els noms de Beethoven,

Mozart, Schubert, Debussy, etc... estan a la memòria i són venerats per molts que resideixen en aquelles poblacions i que abans, gairebé els desconexien completament. Aquesta difusió de la música es fa per altra banda amb la cooperació d'artistes meritíssims. Avui podem dir que a Catalunya són coneguts i admirats els millors quartets de corda d'Europa. I això, diguem-ne si no és una cosa certament molt important...

—¿Quines iniciatives i quin lligam les uneix amb la de Barcelona?

—La iniciativa de la creació de les Associacions i de la seva unió en una «Lliga», fou de Francesc Trabal, a conseqüència de la preparació d'un concert Wanda Landowska. Els iniciadors veieren de seguida que calia l'ajut moral i material d'una entitat de mitjans poderosos i d'un prestigi sòlid en el que es refereix a l'organització de concerts. I aquesta entitat fou l'«Associació de Música da Camera» de Barcelona, que acollí el projecte amb veritable entusiasme. Durant els dos o tres primers anys, el personal de l'Associació fou el que organitzà tots els concerts que es donaven en les primeres Associacions fundades, entre les quals hi havia les de Sabadell, Reus, Granollers, Lleyda. Aquest període inicial, fou certament pròdig en treball i prova d'això en són els dossiers de correspondència d'aleshores.

A més, l'«Associació», ha vingut aportant cada any una important subvenció per al funcionament de la «Lliga». I gairebé pot afirmar-se que

la «Lliga», sense aquest ajut no hauria pogut subsistir. Aquests, entre altres, són els avantatges que l'«Associació de Música da Camera» aporta a la vida de la «Lliga d'Associacions de Música».

—L'Associació de Barcelona?... Projectes?...

—Hom sap que la vida de l'Associació de Barcelona és força brillant. Institucions nacionals i estrangeres, solistes de fama mundial, figures preeminents de la música contemporània han desfilat pels nostres concerts. Aquesta vida tan intensa en qualitat i quantitat, ha influït bastant en l'evolució de la cultura musical de Barcelona i els seus programes de disset anys d'actuació no podran ésser oblidats pels qui estudiïn la vida musical de la nostra ciutat.

Ens falten tres concerts per acabar el present curs; el primer serà de l'Orquestra Pau Casals i hi pendrà part una notable violinista catalana, Rosa García-Faria. El segon d'aquests concerts no està resolt encara. Era el que estava dedicat a l'eminent compositor llevat Oscar Esplà i ha calgut ajornar-lo per greu malaltia d'aquest mestre. El tercer concert tindrà com a punt culminant l'estrena de la «Cantata núm. 4», de J. S. Bach «Crist jaia en la mortalla», amb chors i orquestra. La part coral està confiada a l'Orfeó Català i el conjunt serà dirigit pel mestre Millet. La resta del concert estarà repartit entre obres simfòniques i altres de corals. Serà un acabament brillantíssim del curs actual.

Per al curs vinent, no hi ha encara res decidit, puix que aquest mes s'ha de renovar la Junta Directiva, i l'actual no vol privar en absolut la iniciativa de la que vindrà després. De totes maneres, del curs actual, han quedat pendents, el concert ja esmentat d'Oscar Esplà, l'audició de La Dama de Fust, les sessions Hindemith i Stravinski, que per

raons diverses no han pogut tenir efecte en el present curs.

També — i entre els projectes — sembla que cada dia hi ha més entusiasme per la creació, dintre de la mateixa entitat, d'una sessió dedicada al conreu estrictament de la música propiament dita «da camera». Hi ha un altre grup que propugna la creació d'una sessió de música moderna. Seria interessant, que sota l'ampla brancada de l'«Associació de Música da Camera» poguessin crear-se unes quantes seccions especialitzades puix que això fóra un guany positiu per a la cultura musical barcelonina.

—¿Quins concerts plauen més als socis?

—Res més eloqüent que les estadístiques de concurrents als concerts que assenyalen en els darrers cinc anys i en aquest ordre els més concorreguts:

Bauer-Casals.
Kreisler, amb Orquestra Casals.
Missa Solemnis, amb l'Orfeó Català.

Kreisler (recital).
Festival Falla.
Petite Scène.
Homenatge Garreta.
Festival Turina.
Thibaud i Orquestra Casals.
Festival Honegger.

En canvi, els concerts menys concorreguts, durant el mateix període de cinc anys, han estat els de Quartets i trios.

—¿La vostra opinió sobre el tan discutit públic de «Música da Camera»?

—Es un públic molt difícil. Està format per una banda, per una bona part dels millors afectats a la música que hi ha a Barcelona. Per l'altra, hi van una quantitat de persones que tenen la idea que als concerts s'hi ha d'anar a passar una estona de gaudi. I queda encara, una bona part, que hi van perquè hi van d'altres. La impressió de conjunt és que és

Entorn d'Eurípides

Per
J. M. JUNOY

A CABA de publicar-se en un col·lecció de vides d'homes il·lustrats francesa una vida d'Eurípides, el famós tràgic grec. Es un llibre molt suggestiu de lectura i molt aliconador, al mateix temps que escorcolla i ens presenta l'home i la seva obra sota uns aspectes completament nous.

El triumvirat clàssic dels tres tràgics del món antic, Esquil, Sòfocles i Eurípides, en el decurs dels anys, ha estat esmentat i apreciat ben diversament. Cada un d'aquests tres grans homes de lletres ha tingut les seves altes i baixes en l'opinió del públic selecte que els ha llegit o estudiat. Se'ls ha remogut, se'ls ha tombat de totes bandes i se'ls ha posat unes etiquetes erudites. S'ha sistematitzat la seva obra fins a arribar necessàriament al tòpic: la força d'Esquil, l'harmonia de Sòfocles i la gràcia d'Eurípides...

* * *

La valoració d'aquests autors ha estat també molt diferent, segons les èpoques i els gustos imperants.

Pel que fa a Eurípides, especialment, com ens diu el prologuista del llibre que ens ocupa, malgrat haver beneficiat d'alguns moments de favor i de supremacia — en el segle XVII francès, per exemple, amb Racine que l'interpretà tan magistralment — no ha ocupat el lloc de paritat i, potser, fins i tot de superioritat que li correspon en relació amb els seus dos altres companys de glòria.

La incomprensió arrenca ja d'Aristòfanes, el seu terrible contemporani còmic, que el picà amb totes les seves vespes. En els nostres temps, ha estat Nietzsche el que ha acabat de donar consistència a l'estereotipització del lloc comú de què parlàvem. L'autor d'Així parlava Zaratustra? acompanya el seu desmèrit d'Eurípides — bona companyia certament — amb el desmèrit que fa també de Sòcrates.

Marie Delcourt, el biògraf i comentarista últim d'Eurípides, posa de manifest, en canvi, el valor extraordinari d'aquest escriptor hel·lènic; el situa sense cap esperit de sistema pels seus sols mèrits indiscutibles; ens el presenta com un dels més grans.

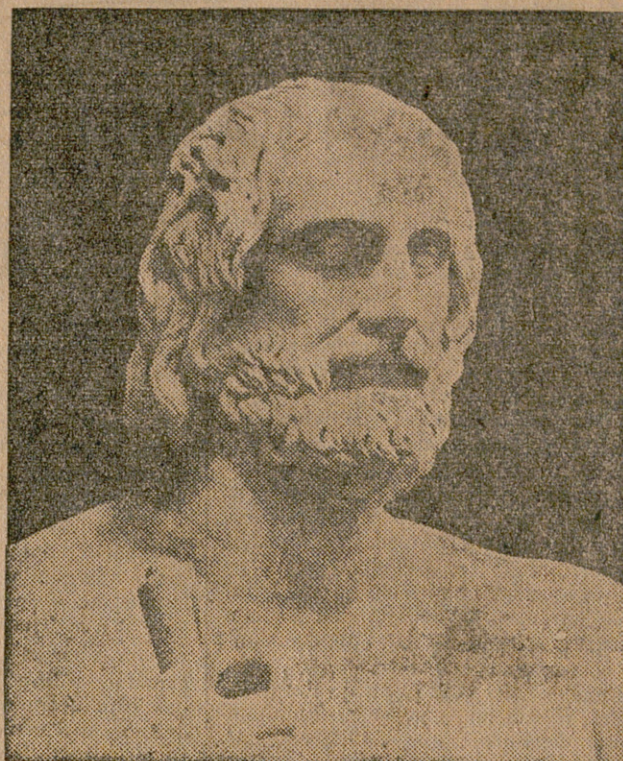
* * *

Sembla que Eurípides fou un precursor admirable, amb uns punts de vista d'esdevenidor presentint tan vastos i profunds que fins avui, gairebé, no s'han compres i donat tota la seva flor.

«Fou el primer — diu Jean Schulumberger — a proclamar el preu inestimable de la vida individual; el primer a tenir compte de les passions en el judici de les responsabilitats i a procurar deduir-ne unes conseqüències ètiques; el primer a voler que hom considerés en tot esclau l'existència d'una ànima humana...»

Eurípides fou un gran animador de la vida, no planyent-hi l'ardència ni el color. Fou menys rígid, menys hieràtic que Esquil i menys equilibradament plàstic que Sòfocles. Però la sang hi fluïa amb més llibertat i en pensament hi volava més alt, o, si voleu, més lluny.

Tenia unes preocupacions de justícia que no eren compartides pels seus contemporanis i una inquietud religiosa que arribava, en alguns punts, a tocar els mis-

teris del bé i del mal, amb una luciditat divinària colpidora.

No cal parlar de l'artista. Eurípides té una emoció continguda o no continguda — en certs casos d'inspiració superior aquesta regla clàssica, com totes les regles, té una importància relativa — que us pren el cor des de les primeres escenes de la «Ífigènia», té un abrandat lirisme, un devesall de passió folia i d'horror supremament decorativa que us trasbalsa en els moments més àlgids de la «Medea» o de «Les Bacants».

* * *

L'obra d'Eurípides, però, és nascuda i és submergida en bona part encara en tots els enigmes i obscuritats profanes. Està plena de perfums subterranis i de vels espedidors. Però, en més d'un indret, el geni del poeta diríeu que es treu del damunt totes aquestes noses i que enfoca o que suggereix les grans veritats que el Cristianisme uns segles més tard havia de proclamar triomfalment.

No ens hem, però, d'il·lusionar massa sobre la religiositat d'Eurípides, equívoca moltes vegades i contaminada per l'orfisme, per certes religions estrangeres i per un nombre determinat de creences o supersticions populars. Entre aquestes influències de confusió, però, n'hi havia, segurament, de verídiques i saludables. Eurípides, de totes maneres, no es petrificà en cap tradició fatalista ni en cap serenitat pessimista, com s'esdevingué amb Esquil i Sòfocles.

Sòcrates i Eurípides, sota una llum retallada i unes oliveres clares, són, potser, els dos grecs que ens han fet pressentir millor, cada un d'ells a la seva manera, l'existència d'una llum infinita i d'una sobrenatural realitat.

un públic bastant treballat per la ironia, però que no deixa de reaccionar davant d'un fet culminant. Tothom recorda la gran atenció amb què fou acollida l'audició de les obres d'Arthur Honegger, malgrat el seu caràcter modern i la no massa brillant execució d'aquelles obres. Ara, que quan un artista no li interessa, no sap dissimular la seva distracció. En resum: Un públic intel·ligent i exigent.

* * *

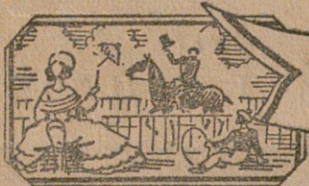
Si fa no fa, és tot el que hem pogut sentir de l'intel·ligent i bon amic, de la Junta Directiva de l'«Associació de Música da Camera», que vol guardar, amb un gest de modestia, el seu incògnit.

A. NAVARRO SEDO

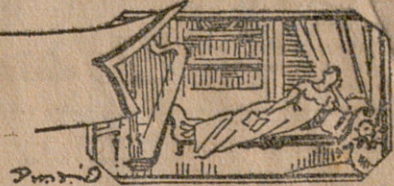
CAIXA D'ESTALVIS DEL CENTRE DE DEPENDENTS DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

El Patronat de la «Caixa d'Estalvis del Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria» ha celebrat una reunió a la «Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis», amb assistència dels Srs. Peres Casañas, Monegal i Nogués i Moragas Barret i els membres adjunts del Patronat, Srs. Solà, Feliubadaló i Baiges que, delegats de la Caixa de Pensions, curen de la gestió de la Caixa d'Estalvis.

Fou examinat el satisfactori moviment d'operacions registrat durant l'any passat i el primer trimestre d'aquest any. Foren aprovats el Balanç i compte d'administració de l'exercici darrer, els quals patentitzen la bona marxa de l'esmentada Caixa d'Estalvis, el fons reserva de la qual va augmentant anualment.

NOVETATS I MODES

L'ELEGANCIA DEL DOLOR

Parlava l'altre dia del dolor. Deixeu que avui insisteixi, puix que el tema és dels que s'ho valen més.

Hi ha una preocupació, i no en negaran les meves lectores que és una preocupació ben agradable, molt estesa entre el nostre sexe. La de l'elegància. Quina és la dona que en una època o altra de la seva vida no sacrifica bona part dels seus instants i dels seus pensaments a la preocupació de tenir una bella aparença.

Ara, que l'elegància tan pot ésser externa com interna, tant poden contribuir-hi les belles robes, el figurí escaient i ben triat, com el gest, les paraules, la manera. Hi ha una elegància manllevada, i una elegància personal; en altres mots, una elegància del cos, i una de l'esperit.

I voleu un gest espiritualment més elegant, que el de l'acceptació serena i joiosa del dolor?

Prou ho entenem així els japonesos, mestres refinats de la cortesia, els quals es fan un deure de mostrar sempre, àdhuc quan sofreixen, un rostre amable i graciós a tothom.

En el llibre «Le cœur japonais», de Felicità Challenge, trobem aquests paràgrafs.

«Gairebé sempre és inútil i desagradable manifestar la nostra pena i el nostre enuig. Un japonès pot

somriure al moment d'anunciar la mort d'un ésser benllogut: és la seva peculiar manera de proclamar la dissort que el colpeja.

Així priva els seus amics d'experimentar una dolor massa viva. Després ell també s'abandona a la dolor, però quan es troba sol, quan està segur que no entristirà amb les seves llàgrimes l'espectacle de l'univers, que no disminuirà la joia de viure que els altres senten.

De manera que hi ha, no solament resignació, ans de vegades heroisme, en alguns somriures. Al Japó, la més bella de les elegàncies, consisteix a sofrir somrient.»

Només que aquesta elegància oriental, sempre és incompleta, perquè cap motiu sobrenatural no l'inquè cap motiu sobrenatural no la inre als altres, heus ací els seus motius.

Els nostres són més elevats i també més profunds. Una dona cristiana, i, per tant, verament espiritual, acceptarà el dolor amb el rostre serè i amb una voluntat de joia al cor. I heus ací una bella victòria obtinguda per gràcia de l'espiritualitat. Superar el dolor, transformant-lo en joia...

MARIA PERPINYA

L'aventura conjugal

Es probable que si abans de casar-se, les noies reflexionessin una mica llargament sobre l'inconegut que els espera en aquesta incerta aventura que és el matrimoni, vacilarien molt abans de pronunciar el sí decisiu.

Res no hi ha, en efecte, més ric en sorpreses, que l'associació de dos éssers.

Tots tenim dues cares: la cara que mostrem als altres, i la nostra cara íntima. En el món, tots som com l'actor damunt l'escena. Sabem que hem de representar un paper. Si freqüentem el món, és per mostrar als que ens envolten el nostre aspecte més favorable. Conscientment o inconscient, volem agradar. Així, doncs, tots deixem darrera nostre allò que en nosaltres és poc sociable. Abandonem per unes hores les nostres preocupacions, les nostres manies, les nostres inquietuds, i ens revestim amb la pell d'un altre personatge.

I no creiem que en això hi hagi cap hipocresia. La mateixa distracció que ens proporciona el tracte amb els nostres semblants, canvia el color dels nostres pensaments i la forma de les nostres idees. Som uns en la solitud, o en la intimitat. Som uns altres en la vida exterior.

Altament, quants matrimonis no es fan, mirant només les aparences! Els pares es posen d'acord sobre el dot respecte de llurs fills: aquests es troben dues o tres vegades, s'agraden, o no es desagraden absolutament, i heus ací que ja es llancen a la gran aventura que condicionarà tota llur vida.

Es clar que de vegades s'arriba a fer l'adaptació; però més sovint encara, no es fa, o es fa d'una manera incompleta. I quin despertar per la joveneta amorosa i confiada, qui es creia trobar un amic, un protector, una força en el seu company, i no troba més que brutalitat, egoisme i duresa de cor!

Fa poc, em citaven el cas d'una noia que va casar-se amb un home la posició, la família i la situació del qual semblaven oferir totes les garanties morals possibles, i que el mateix dia del matrimoni va descobrir que el seu marit era afectat d'alcoholisme crònic.

Es clar que aquestes sorpreses no són gaire freqüents; però no és menys cert que el matrimoni és el veritable joc d'atzar en la vida de les dones, ja que és en el viure sentimental, i en el viure familiar, que radica tota la felicitat de llur existència.

Un home té les seves ambicions, les inquietuds de la seva carrera; així, doncs, no podem dir que ho arrisqui

Conjunt pullover de llaneta chiné groga marró i faldilla de llana marró amb plects a davant

Abric de tweed beix i marró, amb una capeta més llarga de darrera; el coll, la vora de la capa i els punys van ornats amb castor

Vestit esport; el vestit és de llaneta beix i la jaqueta de llana marró amb folro beix

(Prohibida la reproducció dels models)

«Tailleurs» encara

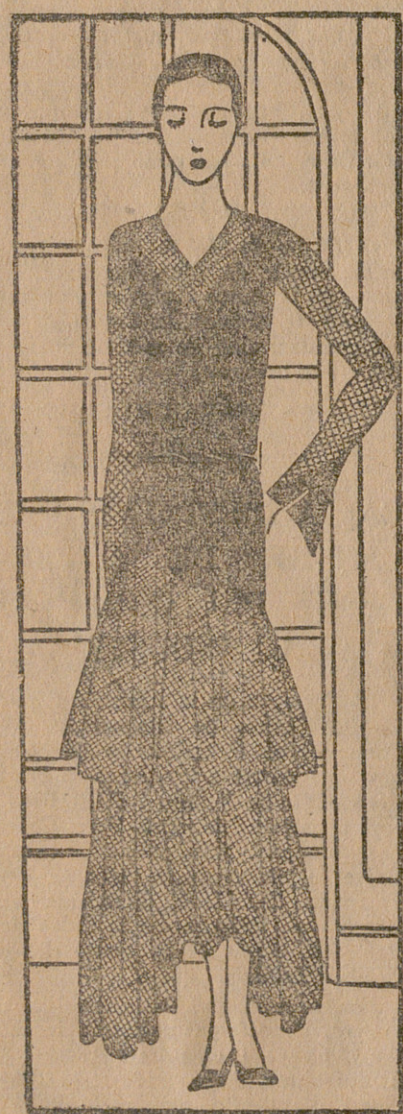
El vestit-Tailleur és per excel·lència el vestit primaveral, i el portem amb alegria bon punt podem abandonar la feixuguesa de l'abric. Tebi i lleuger alhora, no gens fràgil ni embutidor, el «tailleur» ens proporciona comoditat, elegància i confort. I més en l'època actual que trobem per confeccionar-lo tanta varietat de gèneres si l'un ben adient, l'altre encara més. Podem escollir entre els ratllats i els mostrejats que es completen sovint, amb les robes llises amb la mateixa llana i els mateixos colors. Gràcies a aquesta intel·ligent disposició, podem realit-

E. TAPIAS

COIFFEUR DE DAMES

Ondulació permanent-Estudi propi
Creacions perfectes en Postissos
Tintures-Massatge-Manicura

CLARIS, 26-BARCELONA-Telèfon, 10327

Elegantíssim vestit de nit, de crep setí negre i crep estampat formant quadros

FAIXES DE CAUTXULINA

per a aprimar i vestir a la moda

"MADAME X"-Rbla. Catalunya, 24

zar uns conjunts molt encertats. Però hem de procurar que parteixin sempre del mateix principi: és a dir, a base de la jaqueta creuada, i la faldilla ajustada al cos, amb plects o acampanats en els baixos, per donar-li l'amplada convenient.

La brusa, serà sempre clara i pimpant: d'organdi, de crep «marroccain», de crespó, de crep setí.

I pel cas que vulguem posar una nota fantasista al «tailleur» clàssic, tenim els repunts, les incrustacions de robes diferents, o bé de la mateixa roba, però col·locada al biaix, de través, del llarg; i encara les combinacions de roba llisa i roba mostrejada, els plects, etc.

Heus ací una gran varietat de recursos que no dubtem que sabrà utilitzar enginyosament la inesgotable fantasia femenina.

MIRIAM

EL SECRET D'ANGELINA

Pere va mirar el vell com si esperés un desmentiment que no venia.

S'estava immòbil com si dormís: la seva faç esllanguida ressaltava en la blancor del coixí, de sota els cabells blancs. I sense el moviment del pit, que pujava i baixava amb el respir afanyós, hom hauria pogut creure fàcilment que era mort.

— Sortim un moment, si us plau — va dir Orsènio; i, seguit dels dos forasters, va eixir de l'habitació i tancà la porta darrera seu.

— Teniu algun document que acrediti el deute?

— Sí, senyor.

L'home gras es va treure una cartera i allargà un paper a Orsènio. Aquest el prengué amb la punta dels dits. El llegí. Va examinar la data i la signatura: «Aníbal de Friours». Era autèntica, no hi havia dubte.

— Són quatre mil, i no cinc mil.

— Ja veureu. Són cinc mil comptant els interessos. Amb dos anys no hem cobrat ni cinc cèntims... I nosaltres som pobres...

— Vinga l'anell.

El foraster vacil·là un instant, però les paraules i l'expressió del rostre d'Orsènio eren tan apremiants, que es veié com obligat a lliurar-li la joia.

Orsènio es va treure cinc bitllets de mil liras de la cartera. Els comptà un per un davant d'aquells ulls que es fitaven àvids i inquietats, i els allargà als dos inconeguts.

— Ara, ni una paraula més d'això, i aneu-vos-en de pressa.

No s'ho feren dir dues vegades. Van proferir una infinitat d'excuses, i després de regalar i saludar el jove, van desaparèixer escales avall.

Pere restà sol. Una gran compassió i un pro-

- 21 -

fund malestar li oprimien el cor. Li feia pena aquell pobre vell, ja marcat amb el senyal de la mort, que sofria en l'habitació veïna, i que en aquell moment devia sentir-se profundament humiliat, perquè ell ho havia sentit. Calia inventar alguna cosa que esborrés la seva mortificació i la seva vergonya. Fer veure que no s'ho havia cregut. Dir que aquells dos ja eren fora, però procurant ocultar-li la veritat.

Al bo d'aquestes reflexions, va sentir un soroll com d'un moble que és remogut violentament.

Pere obrí la porta espantat, car sabia que el coronel estava sol, i el veié assegut al llit, amb les cames penjant i el rostre pallidíssim, fent esforços desesperats per posar-se dret.

— Què féu, coronel? Que us voleu fer mal? — va cridar-li. I corregué vers ell per deturar-lo — Digueu-m'ho a mi, si us convé alguna cosa... Però el coronel ni semblava que el sentís. Assenyalava la porta amb les mans tremoloses, alhora que barbotejava tot de paraules incomprensibles. Es veia que podia parlar i no podia.

Aleshores Pere comprengué que volia cridar els seus dos creditors. I tot meravellat l'agafà a pes de braços, i el ficà altra volta al llit.

— No us moveu — li ordenà —; calmeu-vos. Ja he dit el que calia a aquelles dues bones peces, han marxat tranquil·lament. Aquí hi ha l'anell que m'han tornat.

Aquests mots produïren en el coronel un efecte inesperat. El seu rostre va trasmutar-se; un fort tremolor li agità els membres, i tot d'una rompé en un plor trencat de paraules convulses.

— Angelina! — clamava. — Ara perseguiran Angelina.

— No, home, no — digué Pere, passant-li compassivament un braç entorn del coll. — No hi ha cap perill; fixeuvos que ara tot just són les deu. Encara falten dues hores abans la senyoreta An-

- 22 -

Camiseria Sans

Boqueria, 32

GRAN ASSORTIT DE CORBATES

Orientació Catòlica

Heus ací alguns dels actes que aquesta associació per a senyoretes oficinistes celebrarà durant aquest mes:

Demà, dissabte, conferència amb projeccions a l'estatge social (Avinó, 20), a les vuit del vespre.

Diumenge, dia 11, visita col·lectiva a l'Hospital Clínic, a les onze del matí.

Dissabte, dia 17, concert, a les vuit del vespre.

Diumenge, dia 18, visita col·lectiva a l'Asil de Sant Rafel (Plaça de les Corts), a les onze del matí.

Dissabte, dia 24, consultes, a les vuit del vespre.

Diumenge, dia 25, visita col·lectiva a l'Orfenat de Sant Josep, carrer Roger de Flor, 224, a les onze del matí.

Dijous, dia 29, excursió a Santa Creu d'Olorde.

Dissabte, dia 31, conferència amb projeccions, a les vuit del vespre.

Llapis màgic, que varia de color, i s'harmonitza amb el to de la pell de qui l'usa. Sobre aquest excepcional avantatge, té el molt important de resistir-ho tot, menys el rentat. Perfeccionament que demostra la bona qualitat del llapis CAMALEON, l'obligat de tota dona «chic». De venda en totes les bones Perfumeries, al preu de pessetes 500 el tub. De no trobar-lo en la vostra localitat, dirigiu-vos a ANTONI PUIG — Carrer de València, número 293. Barcelona.

Telèfon de la Redacció i

Administració d'EL MATI:

Núm. 11565